

GOSPODOVO BOŽJE DELA NEBESA TO, KAR SO

Nebesa se reče angelom, če jih vzamemo vse skupaj, saj nebesa sestavljajo, vendar je tisto, po čemer nebesa so, kar so, v

celoti in v posameznem, prav tisto Božje (Divinum), ki izhaja iz Gospoda, vpliva

na angele in je od njih sprejeto. To Božje, ki izhaja iz Gospoda, pa je dobro ljubezni

in resnica vere. Angeli so torej angeli prav po tem, da prejemajo dobro in resnico od

Gospoda, in po tem so tudi nebesa to, kar so. Vsakdo v nebesih ve, veruje in celo

čutno dojema, da ničesar, kar je od dobrega, ne želi in ne počne sam od sebe in da ničesar, kar je od resnice, ne misli in ne

veruje iz samega sebe, temveč iz Božjega, potemtakaem iz Gospoda, in da dobro in resnica, ki izhajata iz njega samega, nista ne dobro ne resnica, saj ju ne navdihuje Božje. Angeli iz

najbolj notranjih nebes ta vpliv tudi jasno zaznavajo in čutijo, in čim več ga

prejemajo, bolj se jim zdi, da so v nebesih, saj so tem bolj v ljubezni in veri

ter v luči razuma in modrosti in je potemtakaem tem večja njihova nebeška

radost. Ker vsa ta [stanja] izhajajo iz Gospodovega Božjega in ker prav v njih angeli nahajajo nebesa, je jasno, da so

nebesa to, kar so, prav po Gospodovem Božjem, ne pa po tistem, kar je angelom lastno (pro-prim). Zaradi tega se nebesa v

Besedi imenujejo "bivališče" Gospodovo in "njegov prestol" in zaradi tega se tistim, ki so tam, reče, da so v Gospodu. Angeli pa gredo v svoji modrosti še dlje in pravijo, da ni od Gospoda samo vse, kar je dobro in resnično, temveč sploh vse, kar biva. To utemeljujejo s trditvijo, da nobena stvar ne obstaja sama po sebi, temveč šele po nečem, kar je pred njo. Vse stvari torej nastajajo iz Prvotnega, ki mu pravijo Bit (Esse) življenja vsega in po katerem vse obstaja. In vse, kar obstaja, v svojem

obstoju vztraja, zakaj obstajanje je nenehno nastajanje, in tisto, kar po posrednem ni v

nenehnem stiku s Prvotnim, izgine in se pogrezne v nič. Pravijo tudi, da vse življenje

izvira iz enega samega izvira in da je življenje slehernega človeka tok, ki teče iz

njega in ki bi nemudoma odtekel, če se ne bi nenehno napajal iz tega vira. Pravijo tudi, da iz

tega izvira življenja, ki je v Gospodu, ne priteka nič razen božjega dobrega in božje resnice, ki na

vsakega vplivata tako, kakor ju sprejema. Če ju sprejema z vero in življenjem, v njiju najde nebesa, če

pa ju zavrača in duši, ju spridi v pekel, saj spreminja dobro v zlo in resnico v laž ter potemtakem življenje v smrt. Dejstvo, da

vse življenje prihaja od Gospoda, utemeljujejo z dejstvom, da se vse stvari v vesolju nanašajo na dobro in

na resnico, se pravi življenje človekove volje, ki je življenje njegove ljubezni, na

dobro, življenje človekovega razumevanja, ki je življenje njegove vere,

pa na resnico. Ker torej vse, kar je dobro in resnično, prihaja od zgoraj, prihaja od

zgoraj tudi vse, kar je življenje. Ker je takšno njihovo mnenje, angeli zavračajo

vsakršno hvalo na račun njihovih dobrih del in se nejevoljno umaknejo, kakor hitro jim hoče kdo pripisovati zasluge za dobro. In kar ne morejo se načuditi človeku, ki misli, da je moder sam po sebi ali da dela dobro sam po sebi. Zanj je namreč dobro, ki ga človek počne zavoľjo samega sebe, ni dobro, saj izhaja iz njega samega; resnično dobro, za katero pravijo, da

izhaja iz Božjega, je zanj tisto dobro, ki ga človek stori zavoľjo dobrega samega, in ravno iz takšnega dobrega, pravijo, se porajajo nebesa, zakaj to Dobro je Gospod. Duhovi, ki so se za življenja na zemlji utrjevali v prepričanju, da dobro, ki ga počno, in resnica, v katero verujejo, izvira iz njih samih oziroma sta njihova last - o čemer so prepričani vsi tisti, ki zasluge za svoja vrla

dejanja pripisujejo sebi in se imajo za pravične - niso sprejeti v nebesa. Angeli se jih izogibajo in jih imajo za neumneže in tatove, neumneže zato, ker imajo nenehno zgolj sebe pred očmi, ne pa Božjega, tatove pa zato, ker si prilasčajo, kar je Gospodovo. Ti so nasprotni temu, kar verujejo v nebesih, namreč da je navzočnost Gospodovega Božjega med angeli tisto, po čemer nebesa so, kar so.

Gospod tudi uči, da so tisti, ki so v nebesih v Gospodu in da je Gospod v njih, saj pravi:

Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne osranete v meni. Jaz sem trta, vi mladike. Kdor živi v meni in jaz v njem, rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete ničesar storiti.

Glede na doslej povedano torej lahko rečemo, da Gospod prebiva pri nebeških angelih v tem, kar je njegovo, in da je potemtakem Gospod tisto vse v vsem, kar je v nebesih. To pa zato, ker je dobro, ki izhaja iz Gospoda, Gospod v angelih, zakaj tisto, kar izhaja iz njega, je on sam. Jasno je tudi, da so za angele nebesa prav tisto dobro, ki izhaja iz Gospoda, ne pa nekaj, kar bi bilo njim lastno.

Angeli, ki sestavljajo nebesno kraljestvo in ki prejema-
jo Gospodovo Božje bolj neposredno, se imenujejo notranji ali višji
angeli. Tako se tudi nebesa, ki jih sestavljajo, imenujejo
notranja ali višja nebesa. Višja in nižja pa se
imenujejo zato, ker višje pomeni tudi
notranje, nižje pa zunanje. Ljubezen, v
kateri so tisti, ki bivajo v nebesnem
kraljestvu, se imenuje nebesna
ljubezen, ki je ljubezen do Gospoda.

ki bivajo v duhovnem kraljestvu, pa so v ljubezni, ki se
imenuje duhovna in ki je ljubezen do bližnjega. In ker vsc
dobro izhaja iz ljubezni, saj je tisto, kar nekdo ljubi, zanj
dobro, se tudi dobremu iz prvega kraljestva reče nebesno, iz
drugega pa duhovno. Očitno je torej, v čem se razlikujeta ti dve
kraljestvi; po tem namreč, po čemer se razlikujeta dobro
ljubezni do Gospoda in dobro ljubezni do bližnjega. Ker je torej
dobro ljubezni do Gospoda notranje dobro in je ta ljubezen
notranja ljubezen, so nebesni angeli notranji angeli in se
imenujejo tudi višji. Nebesno kraljestvo se imenuje tudi

duhovniško (sacerdotale)
kraljestvo Gospodovo, v Besedi
pa tudi "njegovo
bivališče", medtem ko se
duhovno kraljestvo imenuje
Njegovo kraljevo kraljestvo
(regnum regium ipsius), v Besedi

pa tudi "njegov prestol". Po nebesnem Božjem Gospodu na
zemlji pravimo Jezus, po duhovnem Božjem pa Kristus. Angeli
v Gospodovem nebesnem kraljestvu, ki Gospodovo Božje
sprejemajo bolj neposredno, po modrosti in slavi močno
prekašajo angele, ki so v Njegovem duhovnem kraljestvu, saj
bivajo v ljubezni do Gospoda in so mu torej bližji in tesneje

povezani z njim. Ti angeli so takšni zato, ker so prejeli in še prejemajo božje resnice neposredno v svoje življenje, ne pa posredno iz svojega spomina in mišljenja kakor duhovni angeli. Božje resnice imajo torej zapisane v svojih srcih in jih zaznavajo oziroma vidijo, kakor da so v njih samih, in nikdar ne preudarjajo o njih, ali so resnične ali ne.

Jeremija jih opisuje takole:

Svojo postavo položim v njihovo notranjost in jo zapišem v njih srce... Ne bodo se več med seboj opominjali in drug drugega učili: "Spoznajte Gospoda!" vsi me bodo poznali, od najmanjšega do največjega.

V Izaiji pa se jim pravi Gospodovi učenci.

Da so "Gospodovi učenci" tisti, ki so poučeni od Gospoda, nas uči sam Gospod v Janezovem evangeliju

Rečeno je torej bilo, da imajo ti angeli modrost in slavo nad vsemi drugimi zato, ker so prejeli in še naprej prejemajo božje resnice neposredno v svoje življenje; zakaž kakor hitro slišijo te božje resnice, si jih zahočejo in jih spolnjujejo, ne pa vpisujejo v spomin in jih pozneje pretehtavajo, ali so prave. Ti angeli pri priči vedo, in sicer po navdihu Gospodovem, ali je to, kar slišijo, resnica, kajti Gospod vpliva neposredno na človekovo voljo, posredno po volji pa na njegovo mišljenje. Ali pa, kar je isto,

Gospod neposredno vpliva na dobro, posredno po dobrem pa na resnico. Zato temu, kar pripada volji in dejavnosti, rečemo dobro, onemu, kar pripada spomínu in mišljenju, pa resnica. Slehera resnica se namreč spremeni v dobro in se zasedi v ljubezen, kakor hitro vstopi v voljo, dokler pa ostaja zgolj v spomínu in mišljenju, ne more postati

dobro in živetí, niti se ne prípojí k človeku (nec appropriatur homíni), saj je človek to, kar je, po svojí volji in šele potem po svojem razumu, ne pa zgolj po svojem razumu, ločenem od njegove volje. Zaradi te različnosti angeli nebesnega kraljestva in angeli duhovnega kraljestva ne bivajo skupaj niti se

ne družíjo. Sporazumevajo se lahko edinole po posredniških angelskih skupnostih, kí se imenujejo nebesno-duhovne. Po teh

nebesno kraljestvo vpliva na duhovno, in čeravno so nebesa razdeljena na dvoje kraljestev, so vendarle enovita. Gospod vselej poskrbí za takšne posredniške angele, po katerih se vsa nebesa sporazumevajo in povezujejo.

Emanuel Swedenborg

